

s výstižnými důvody napadeného usnesení, jež se srovnávají se zjištěným stavem věci a vyhovují zákonu a jichž správnost nebyla vývody dovolacího rekursu nijak vyvrácena. Případně poznamenal již první soud, že by vedlo k neudržitelným důsledkům, kdyby si mohly finanční úřady pouhou žádostí o záznam zajišťovati na podnicích daně dosud nevzniklé na celá léta ku předu. Srovnávání daňových nároků státu s úvěrovou hypotekou není vůbec případné, neboť ustanovení druhého odstavce § 14 knih. zákona se nevztahuje na nároky daňové, nýbrž jen na pohledávky, které mohou vzniknouti z poskytnutého úvěru, z převzatého vedení záležitostí nebo z právního důvodu správy nebo náhrady za škody. Po této stránce nebylo lze dovolacímu rekursu finanční prokuratury vyhověti.

Čís. 10302.

Na požívací právo knihovně váznoucí lze vésti exekuci vnuceným vkladem zástavního práva s příkazem dlužníku podle § 331 ex. ř., pokud se týče se záповědí třetí osobě, zavázané k plnění.

Uplatňoval-li dlužník osvobození požívacího práva od exekuce podle § 330 ex. ř., jest na soudu, by postupoval podle § 39 čís. 2 ex. ř., pokud se týče podle § 41 ex. ř.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1930, R I 798/30.)

Vymáhající věřitel navrhl povolení exekuce knihovním vkladem zástavního práva na požívací právo dlužníka s tím, by dlužníku bylo zakázáno, by se zdržel každého opatření co do zabaveného práva. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Že požívací práva lze zabaviti, není sice pochybné; ale zabavení má se státi podle § 331 ex. ř., nikoliv vnuceným zřízením zástavního práva, jakž opět bylo vysloveno v rozhodnutích nejvyššího soudu (viz na příkl. rozhodnutí ze dne 3. října 1900, čís. 12.823 Gl. U. čís. 1141, úř. sb. víd. čís. 302). Jelikož se rekursní soud přidává k odůvodnění tohoto rozhodnutí, jest rekurs, jenž z téhož důvodu napadá usnesení první stolice, odůvodněn.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolací rekurs jest oprávněn. Rekursní soud zamítl návrh vymáhající strany na zabavení požívacího práva, zapsaného pro povinnou stranu ve vložce čís. 50 z důvodů rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 3. října 1900, čís. 12.823 (Gl. U. nová řada čís. 1141), přikloniv se zejména k hájenému tam právnímu názoru, že na požívací právo knihovně váznoucí nelze vésti exekuci knihovním vkladem práva zástavního. Avšak názory onoho rozhodnutí byly opuštěny tímž nejvyšším soudem již v jeho rozhodnutí ze dne 16. června 1908, R VIII

66/8, Gl. U. nová řada, čís. 4271). K této otázce jest především připomenouti, že exekuce zabavením podle § 331 ex. ř. jest nezbytným a základním úkonem k vedení exekuce na majetková práva, nenáležející k pohledávkám; pak teprve následuje zpeněžení zabaveného práva (rozh. čís. 6388 sb. n. s.). Pokud jde o poživací právo, jest ovšem služebností osobní, kterou nelze podle § 485 obč. zák. přenést na jinou osobu, ale přes to lze z něho dosáti uspokojení, neboť jeho zpeněžení může se státi vnucenou správou podle § 334 ex. ř. nebo vnuceným propachtováním podle § 340 ex. ř. (viz rozhodnutí čís. 3511 sb. n. s.). Zabavením poživacího práva nabývá se tedy k němu práva zástavního ve smyslu § 447 obč. zák. Je-li poživací právo zapsáno v pozemkové knize, vyžaduje se podle § 4 knih. zák. také zápis do pozemkové knihy, vklad exekučního práva zástavního. Ustanovení § 4 knih. zák. nebylo odstraněno ani změněno předpisem § 331 ex. ř. o způsobu zabavení majetkových práv, nenáležejících k pohledávkám, tato ustanovení se nevyklučují a platí vedle sebe. Knihovnímu vkladu zástavního práva na poživací právo zapsané v pozemkové knize nevádí ustanovení § 13 knih. zák., neboť, mluví-li se tam o zápisu zástavního práva na nemovitosti a na hypotekární pohledávky, nejsou tím výlučně vypočteny předměty, na něž smí zástavní právo býti zapsáno do pozemkové knihy. Zabavení knihovně zapsaného práva poživacího děje se tudíž vkladem práva zástavního pro vykonatelnou pohledávku v pozemkové knize, pokud se týče poznámkou vykonatelnosti, bylo-li zástavní právo, na př. na základě smlouvy, již dříve vloženo, a zároveň vydá se dlužníku příkaz naznačený v § 331 ex. ř. a, je-li třetí osoba zavázána k plnění, i záповěď této třetí osobě (srovnej: Neumann, Kom. k ex. řádu, vydání z roku 1929, str. 1025 a 1030). Oprávněnému dovolacímu rekursu bylo vyhověti a usnésti se, jak se stalo.

V rekursu povinné strany bylo tvrzeno, že zabavené poživací právo jest jejím jediným příjmem a že vyneslo předešlý rok jen 1000 Kč. Povinná strana tímto tvrzením uplatňovala osvobození zabaveného práva od exekuce podle § 330 ex. ř. V té příčině bude na soudu prvé stolice, by postupoval podle § 39 čís. 2 ex. ř., pokud se týče § 41 ex. ř. (min. nař. ze dne 3. prosince 1897, čís. 25.801, věst. min. sprav. čís. 44, k § 330 ex. ř.).

Čís. 10303.

Při nároku na náhradu škody pro porušení smluvní povinnosti není žalobce povinen dokazovati více, než porušení smluvní povinnosti druhou stranou. Na žalovaném jest, by prokázal, že ho nestihá zavinění na porušení smluvní povinnosti.

Pokud jest pokládati »Sletovou scénu«, vydanou Československou obcí Sokolskou, za publikaci podobnou oficiálnímu pořadu sletovému.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1930, Rv I 1657/29.)